

Myslela jsem, že ráno vstanem a budem dělat jakoby nic, zažila jsem už tolik podobných her, že by mi to nedalo velkou práci. Teda - vždycky mi to dalo strašnou práci, ale člověk si v průběhu let zvykne.

Sindre vstal, osprchoval se a sedl si na kraj můj postele. Byla sobota, neměl školu a slunce svítilo tak, že mi začínalo bejt jasný, že tohle jen tak nezvládnou. Svítilo jak slunečnice, jako všechny barvy, co znám.

„What we´ll do today?“ zeptal se, odkryl mi kousek deky a líbnul mě na holý rameno. Všecka moje včerejší troufalost byla fuč, stala se ze mě netknutá holčička, stydlivě jsem si přitáhla deku až po uši, jako bych pod ní mohla schovat svou zhýralost.

Co jsem to proboha provedla. Co bysme dneska tak asi dělali, chlapečku, uvařím ti oběd a pošlu tě honit holky, zapomeň, co bylo, nemusíš brát ohledy na můj šediny, prostě mě nech. Usmíval se a posunoval deku níž a níž, jako by jezdil angličákem. Dívala jsem se na něj vyplašeně, můj dívčí pel vstal z mrtvých a já mu odvykla.

„I love You,“ řekl tiše.

Neumím mnoho anglických slovíček, ale jedno jsem si zapamatovala, protože mě zaujalo. Virgin. Znamená panna i panic. Angličtina nerozlišuje pannu dívku od panice hochy, oba dva jsou stejná nevinnost, stejné slovo, virgin. Teď mi to připadalo přesný. Díky jeho panictví stávala jsem se pannou, třeba je to podobný, jako když rostou druhý zuby, druhý panenství,

stávala jsem se znovu holčičkou, Sindreho děvčátkem, něčím, co už jsem dlouhý léta nebyla, něčím, co je pro druhýho svatý. Věřila jsem, že Sindre nepůjde do školní umejvárny, protože by mě tím znesvětil. Napadlo mě, že eskymáci mají jedno slovo pro lásku i její trvání, třeba jí říkaj prostě Navěky a třeba to znamená taky Virgin, stejná nevinnost pro holky a kluky, stejná víra v nekonečnost lásky, v dívčí pel.

„I love You too,“ chtěla jsem odpovědět, ale neuměla jsem tolik anglicky, neuměla jsem tolik věřit. Tak jsem jen zavřela oči a nechala se od něj hladit. Hladil neohrabaně a vroucně, hladil jak láska.

Co bysme tak asi dělali, hochu, snad si nemyslíš, že se s tebou ukážu venku, co lidi, co sousedi, víš, jak bych si připadala? Jak tvoje úchylná matka. Ne, tohle nepůjde, vstanem a zapomenem, tak to chodí, to ty ještě nevíš, chlapče, ale čím dřív se to dozvíš, tím líp. Vzpomněla jsem si, jak se se mnou Miloš taky nechtěl zpočátku vůbec ukazovat, jak se bál a ohlížel a chodil vedle mě dostatečně daleko, asi tolik metrů, kolik se chodí od nevzhledný kolegyně z práce.

„I love You too,“ slyšela jsem sama sebe, jak říkám svou školní angličtinou a znělo to jak z romantický telenovely.

Objal mě, líbal mě a lehl si ke mně. Dělali jsme to pomalinku, chtěla jsem mu dát dlouhý potěšení, darovat čas, kterej je plnej touhy, čas, kterej neběží. A pak jsme vedle sebe leželi jak milenci, co zkameněli, jak dvě sochy lásky, co se sobě pořád dívaj do očí a nikdy neuhnou, a já v těch jeho viděla všechny barvy najednou, měl je tam v zorničkách spojený.